

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Βραβευθέν υπό του έν Παρισίους Συλλόγου προς ένίσχυσιν τών έλληνικών σπουδών,
 άξιωθέν άργυρού μεταλλίου έν τή 'Εκθέσει τής
 Δ' 'Ολυμπιάδος και χαλκού έν τή Παγκοσμίω 'Εκθέσει του 1889.

Τιμή συνδρομής έτησίως και προπληρωτέας: Διά τό 'Εσωτερικόν δρ. 8
 διά τό 'Εξωτερικόν φρ. χρ. 10. — Τιμή φύλλου: Διά τό 'Εσωτερικόν
 δρ. 0,20 διά τό 'Εξωτερικόν φρ. χρ. 0,20.

Διά καταχωρήσεις άγγελιών έν τή τελευταία σελίδι κτλ. γίνονται ιδιαίτεροι
 συμφωνίαι. — Γραφείον: όδός Νομισματοκοπέιου άριθ. 7 παρά τήν
 Διεύθυνσιν τής 'Αστυνομίας.

1895.

'Εν 'Αθήναις, 30 'Απριλίου.

'Αριθ. 18.

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ

11

Ο ΟΡΘΟΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

Τάστέρια τρεμοσβύνουνε κ' ή νύχτα είνε λίγη,
 Με φώς χλωμό και άρωστο οί κάμποι αντιφεγγίζουν
 Κι' όλόγυρά του, όπου στραφή, τό μάτι σου ξανοίγει
 'Εδώ κορμιά, εκεί κορμιά στρωμένα να μαυρίζουν.

Φίλους κ' έχθρους ό θάνατος σ' ένα τραπέζι σμίγει
 "Όπου τάγριμα άκάλεστα με πείνα τριγουρίζουν,
 Χαρά στον όπου γλύτωσε, χαρά στον πόχει φύγη,
 Μα όσους τό βόλι ξέσχισε, κοράκια ξανασχιζουν.

'Αξαφνα όρθος ό Σαλπικτής πηδάει ό λαβωμένος,
 Στριγγή φωνή και σπαραχτήν ή σάλπιγγά του βγάξει
 Που λές τον ίδιο της χαλκόν — κι' όχι αυτιά — σπαράζει.

Μα δέν ξυπνάει στο όρθινό κανένας πεθαμένος·
 Μόν τα κοράκια φεύγουνε κοπαδιαστά, σαν νάναι
 Τών σκοτωμένων οί ψυχές που στα ούράνια πάνε.

12

Η ΖΟΥΧΡΑΕ

'Άλλοι στην κοσμολόγητη τή Ζουχραε Τσιγγάνα!
 'Εγώ 'μαι 'γώ; Που μιá βραδιά μεσ σ' άγιο μοναστήρι
 Με λιβανίζαν με χρυσό παπάδες θυμιατήρι
 Μπρός στην εικόνα του Χριστού, μπρός στού Χριστού τή μάνα;

Κλείσετε μάτια μάργελα, σδυστήτε μάτια πλάνα,
 Που στην υγεία σας έπινεν άπ' τ' άγιο τό ποτήρι
 'Ο γούμενος, και τό χορό σηκώνουνταν να σύρη
 Κι' όταν ακόμα εσήμαινεν ή αυγινή καμπάνα.

Τόρα... με κρίζουν τα μωρά γρηά καλαμοδύζω
 "Όταν στους δρόμους σαν σκυλι να βρω θροφή γυρίζω,
 Γιατί τα χνώτά μου βρωμοούν σαν τής ταφής τό χώμα.

Τότες βαμμένα με κινά τα ώραία μου δαχτύλια,
 Τόρα, στο κύο μελανά, κι' από συνήθειο άκόμα
 Κρούσταλλα, ξύλα, τα χτυπώ σαν καρυδένια ζιλλια.

ΓΡΥΠΑΡΗΣ

23 'Απριλίου

Η ιδανική χώρα τής αιωνίου άνοιξεως, ή
 τόσον ύμνηθείσα και όνειροποληθείσα
 υπό τών ποιητών, και έάν ύπόρχη που
 επί του γήινου πλανήτου, βεβαίως δέν
 είνε αι 'Αθήναι. 'Απεναντίας ήμεις εδω
 εϊμπορούμεν να ισχυρισθώμεν ότι άνοιξιν
 δέν γνωρίζομεν είνε δε άπορίας άξιον πως
 όλα τα άθηναικά 'Ημερολόγια τής χαρί-
 ζουν άκόμη τρίμνον έξουσίαν, μέχρι τών
 δευτερολέπτων όριζομένην, άφ' ου, κατά
 την έκφρασιν ένός άστρονόμου, τό μεταξύ
 χειμῶνος και θερούς διάστημα ίσοϋται παρ'

ήμιν συνήθως με την διαφοράν δύο ίσων
 αριθμῶν. 'Η μετάβασις από του δριμυτά-
 του ψύχους εις τον πνιγηρότερον καύσωνα
 είνε τῷ ὄντι τόσον άπότομος, ή εισβολή
 του θερούς είνε τόσον αιθνηδία, ώστε ή
 άνοιξις, ή γλυκυτάτη ὠρα, ή τόσον εύκρα-
 τος και χαρακτηριστική, εκμυδενίζεται.
 Τοϋτο βεβαίως δέν εμποδίζει οϋτε τους
 βλαστους να εκπετοϋν, οϋτε τα άνθη να
 νοίγουν, οϋτε τα πτηνά να κελαδοϋν, οϋτε
 την φύσιν να νεάζη και ναναγεννάται·
 άλλ' ὅλη αυτή ή μεταβολή γίνεται οϋτως-
 ειπειν λεληθῶς, και όταν παρελθη τό
 ψύχος και διαλυθοϋν οί πάγοι και φύγουν
 τα σύννεφα και γίνη άνεκτή ή ζωή του
 υπαίθρου και τής έξοχής, τό εϋρον τής
 άνοιξεως, ή ὅποια δι' ήμās δέν ήρχισε καν
 άκόμη, τό βλέπομεν μετ' εκπλήξεως συν-
 τετελεσμένον ή χωροϋν προς τό τέλος του.
 Οϋτω και εις άλλας χώρας αι χιονοσκεπεϊς
 εκτάσεις μεταβάλλονται ὡς δια μαγείας
 εις άγρους καταπρασίους, εϋθϋς ὡς δια-

λυθῆ τής χιόνος τό παχύτατον στρώμα,
 υπό τό θάλλπος του ὁποίου εδλάστανε λά-
 θρα του σίτου ό σπόρος . . .

'Η εφετεινή ὅμως άνοιξις είνε δια τās
 'Αθήνας μιá εξαίρεσις του κανόνος. Την
 εϋχομεν, την αισθανόμεθα, την απολαμβά-
 νομεν. Οϋτε του Μαρτίου τα τελευταία
 ψύχη επετάθησαν, οϋτε του χειμερινού
 ήλιου, του πρωίμως καυστικού, επραγμα-
 τοποιήθη ή άπειλή. 'Η θερμοκρασία είνε
 μετρία, αληθῶς εαρινή. Δροσεραί, άρωμα-
 τώδεις είνε αι προφαι και τα ώραία, τα τό-
 σον πλούσια εις χρώματα και εις όνειρα,
 δειλινά. 'Ασθμαίνοντας και περιρρότους εξ
 ιδρώτος διαβάτας δέν βλέπεις οϋτε την
 μεσημβριαν· οϋτω καθίσταται άκόμη δυ-
 νατός και εύχάριστος και αυτός τής δεν-
 δροστοιχίας ό περίπατος, κατά την ὠραν
 τής μουσικής, προ του προγεύματος. 'Εν
 γένει οί περίπατοί μας είνε πολυάνθρωποι
 και φαιδροί· καθεκάστην δε, περι την δύ-
 σιν του ήλιου, παρελαϋνουν προ του Ζαπ-

πειον όλαί αὶ Ἀθῆναι, ἀναπνεύουσαι, ζω-
γονούμεναι, τερπόμεναι, ἀποθαιμάζουσαι
τὴν ἐξαισίαν ἐκείνην ἀποψίν, ἢ ὅποια τόρα
φαίνεται ἀναπτύσσουσα τὰ ἀποκρυφότερα
τῆς θέλητρα. Καὶ εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα
καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς βλέπεις τὴν ἀκτίνα
τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος, τὴν ὁποίαν
ἐξαποστέλλει ἢ Ἀνοιξίς ἢ μάγος, ἢ ἀνα-
βαπτίζουσα τὰς ψυχὰς, ἢ ἀνακαινίζουσα
καὶ ἐνδυναμοῦσα. Ὁ χειμέριος λήθαργος,
εἰς τὸν ὁποῖον ὑπόκειται, φαίνεται, ὅλα
τὰ ἐμψυχα, ἀποτινάσσεται ἢ δὲ ἀψύπνισις
τῆς ψυχῆς εἰς τὴν νέαν ζωὴν, εἶνε γλυ-
κεῖα καὶ εὐελπίς. Εὐτυχῆς ἐκεῖνος, τὸν
ὁποῖον ἢ σκληρότης τοῦ βίου δὲν κατέ-
στησεν ἀκόμῃ ἀναισθητόν εἰς τὴν θωπεῖαν
αὐτὴν τῆς Ἀνοιξέως καὶ δὲν ἐκλείσει
πλέον τὴν καρδίαν του εἰς τὴν ἐλπίδα καὶ
τὴν αἰσιοδοξίαν, τὸ στήριγμα τῆς ζωῆς!..

Εἰξεύρω καλῶς ὅτι εἰς τὴν πλειονότητα
τῶν ἀναγνωστῶν μου οὕτως εὐεργετικῶς
καὶ σωτηριῶς ἐπενεργεῖ ἢ Ἀνοιξίς. Οἱ μέ-
χοι τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀναισθησίας ἀπληπι-
σμένοι εἶνε τόσον ὀλίγοι! Μακρὰν λοιπὸν
ἀφ' ἡμῶν ἢ μεμψιμοιρία· ἄς τα ἴδωμεν ὅλα
ρόδινα, ὅλα ὠραῖα, ὅλα εὐώδη, ὅλα μει-
διῶντα, ὅπως τὴν φύσιν καὶ τὴν ἀνοιξίαν.
Ἴδου περίστασις διὰ νὰ πλάσωμεν τὰ
ὄραϊότερα σχέδια περὶ τοῦ μέλλοντος, ἢ
πᾶσαν πεποιθῆναι πραγματοποιήσεως. Ἡ
ψυχὴ μας εἶνε πλήρης ἐλπίδος καὶ μὲ αὐ-
τῆς τῆς μάγος τὰ πτερὰ μετεωριζόμεθα
πρὸς τὸ κυανοῦν τῆς εὐδαιμονίας. Ἄλ-
λως τε, τί μας λείπει; Μήπως θὰ κλαύσω-
μεν τόρα τὴν ἀποδεκάτισιν τοῦ τρικου-
πικοῦ κόμματος, ἢ τὴν ἐκ τῆς πολιτικῆς
ἀποχώρησιν τοῦ κ. Τρικούπη; Ὁ ἀποχω-
ρῶν θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ τὸ κόμμα θὰ συμ-
πληθῇ ἐκ νέου ἰσχυρόν μᾶς τοῦ ὑπαγο-
ρεύει ἢ ἐλπίς. Ἡ μήπως θὰ λυπηθῶμεν
διὰ τὴν ἥτταν τῶν Ἀνεξαρτήτων; Ἄ, ὄχι
θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτῶν ἢ ἡμέρα· μᾶς τὸ ψιθυ-
ρίζει ἢ ἐλπίς. Ἄλλ' ἂν μας τρομάξῃ διὰ τὸ
μέλλον ὁ θρίαμβος τοῦ κορδονίου. (ἂν
ὑποθεθῇ ὅτι δὲν ἀνήκομεν εἰς τοὺς φανα-
τικὸς ὁπαδοὺς τοῦ ἐθνικοῦ κόμματος);
δὲν βαρύνεσθε! Τὸ παρελθὸν εἶνε πρόχει-
ρον διὰ διδάγματα καὶ τὰς ἀλώπεκας τῆς
Ἐξουσίας θὰ σωφρονίσῃ ἢ τῶν ὄνων συμ-
φορὰ. Θὰ διοικήσουν καλὰ, θάναστίσουν
πάλιν τὴν πίστιν τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ
γερμανοὶ δανεισταὶ δὲν θὰ κατάσχουν τὸ
θωρηκτόν, τὸ ὁποῖον θὰ στείλωμεν διὰ τὰς
ἐορτὰς τοῦ Κιέλου. Μᾶς τὸ λέγει ἢ ἐλπίς.
Ἄλλ' ἂν μας ἀνησυχῇ πάλιν ἢ προσεχῆς
δημαρχικὴ ἐκλογὴ; ἂν δὲν ἐκλεχθῇ ὁ κα-
τάλληλος δήμαρχος, ὁ ἰκανός, ὄχι μόνον
νὰ βελτιώσῃ τὰ τοῦ δήμου, ἀλλὰ καὶ νὰν-
τιπροσωπεύσῃ ἐπαξίως τὰς Ἀθῆνας κατὰ
τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας; Μὴ το πι-
στεύετε! Αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ ἐκλογεῖς
θὰ φανοῦν συντεοὶ καὶ κατὰ τὰς διεθνεῖς
ἐορτὰς θὰ κάμωμεν εἰς τοὺς ξένους, οἱ
ὁποῖοι θὰ συρρέουσιν κατὰ χιλιάδας,
τὴν καλλιτέραν ἐντύπωσιν. Μᾶς τὸ βε-
βαιώνει ἢ ἐλπίς. Καὶ ἂν ὀλίγον φροντίζω-
μεν διὰ τὰ δημόσια καὶ ἂν μας ἀποροφῇ
ἀπεναντίας ἢ ἰδιωτικὴ μας κατάστασις
καὶ ἂν εὐρισκόμεθα στενοχωρημένοι καὶ
ἂν μας φοβίξῃ τὸ μέλλον; Εἰς μάτην καὶ
οἱ φόβοι μας καὶ αἱ ἀνησυχίαι· ὅλα θὰ διορ-
θωθῶν, ὅλα θὰ οἰκονομηθῶν. Εἰς τὸ ἐξῆς
αἰ περιστάσεις ὅλα θὰ εἶνε εὐνοϊκαὶ καὶ

θὰ ἔχωμεν τὴν φρόνησιν νὰ τὰς ἐπωφελη-
θῶμεν. Μᾶς τὸ διαλαλεῖ ἢ ἐλπίς.

... Τί καλὰ ἂν ἴπο πάντοτε ἀνοιξίς
ἐλπιδοφόρος καὶ πόσον εὐδαιμόνες θὰ εἶνε
οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς πολυμυνίτους ἐκεί-
νας χώρας, ὅπου αἰώνιος βασιλεύει ἢ «νεό-
της τοῦ ἐνιαυτοῦ». Εἶνε τόσον ὠραῖον
πρόγραμμα ἢ ἐλπίς!

Γρ. Ξ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΩΝΟΔΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Περὶ τῶν ποιητικῶν καὶ ἐν γένει γραμ-
ματικῶν διαγωνισμῶν κρατοῦσι δύο γνῶ-
μαι.

Κατὰ τὴν μίαν εἶνε ἀνωφελεῖς.

— Ἡ ποίησις, λέγουσιν οἱ πρεσβύτερες
αὐτὴν, ὁσηδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἢ σχέσις τῆς
πρὸς τὸ μέτρον καὶ τοὺς πόδας, δὲν ἐργάζεται
κατὰ παραγγελίαν ὡς ὑποδηματοποιός· ἢ
ἀληθῆς ἐμπνευσις δὲν περιμένει διαταγὰς,
οὐδὲ ὄρους, οὐδὲ προθεσμίας· ὁ γνήσιος
λογοτέχνης δὲν θὰ ζητήσῃ παρ' ἄλλου
τὸν τύπον εἰς ὃν θὰ χύσῃ ὅ,τι πολύτιμον
ἐγκλείει ἢ ψυχὴ του· μόνον οἱ μικροὶ συνά-
πτουσι τοιαύτας διαπραγματεύσεις, μόνον
αὐτοὶ ρυθμίζουσιν, ὡς οἱ βιομήχανοι, τὴν
παραγωγὴν των πρὸς τὴν αἴτησιν. Ἴδέτε
τοὺς ἰδικούς μας ἀγῶνας. Οἱ ἐπιφανεῖς ἡμῶν
ποιηταὶ οἱ φέροντες ἐπὶ κεφαλῆς ἀράραντον
τὸν στέφανον τῆς ποιήσεως, ἐπέθηκαν αὐ-
τὸν οὐχὶ διὰ ξένων χειρῶν ἀλλὰ διὰ τῶν
ἰδικῶν των, ἐν ᾧ οἱ στέφανοι τῶν κατὰ
παραγγελίαν ἐμπνεύσεων φυλλορροοῦσιν ἐπὶ
τῶν κοινῶν μετώπων τῶν λησμονημένων
νικητῶν καὶ ἀποτριβόνται εἰς κόνην. Ποῖα
εἶνε τὰ ἔργα, πλὴν δύο τριῶν ἐξαιρέσεων,
τὰ ὁποῖα εἰσήνεγκαν εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμ-
ματα οἱ Ράλλειοι καὶ οἱ Βουτσηναῖοι ἀγῶ-
νες; εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν λογίων μας
νὰ τὰ ζητήσωμεν ἢ εἰς τὸ στόμα τοῦ
ἑλληνικοῦ λαοῦ;

Ἴδου καὶ ἡ ἑτέρα γνῶμη.

— Τὸ ζήτημα τῆς συντελέσεως καὶ δια-
μορφώσεως τῆς ποιητικῆς ἢ λογοτεχνικῆς ἐν
γένει ἰδιοφυίας εἶνε ἐν τῶν περιπλοκωτά-
των ψυχολογικῶν προβλημάτων· πολὺ ὀλί-
γον φῶς ὑπάρχει ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ, ἐντὸς
τοῦ ὁποῖου ἐργάζεται ἢ δημιουργοὺς φαντα-
σία· οἱ παράγοντες οἱ ἐπιδρῶντες εἰς τὴν
παραγωγὴν οἰουδήποτε καλλιτεχνήματος,
εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀγνωστοὶ καὶ μυστηρι-
ώδεις· ἐκ τῶν βεβαιότερων ὅμως καὶ ἀναμ-
φισθητῶν εἶνε ἢ ἐξωτερικὴ ἀφορμὴ, ἢ
συγκυρία. Ὁ Ρουσσὸ δύναμι ἦτο ἀρ-
χῆθεν Ρουσσὸ, ἀλλὰ θὰ ἐγένετο καὶ ἐνεο-
ργεῖα ἂν μὴ περιέπιπεν εἰς χεῖρας του ἢ
προκήρυξις τοῦ διαγωνίσματος τῆς Ἀκα-
δημίας τῆς Διζῶνος: si le rétablis-
sment des Sciences et des Arts a
contribué à épurer les mœurs?
Τὴν προκήρυξιν ταύτην ἀνέγνωσεν εἰς τὸν
Mercure de France μεταβαίνων εἰς
Βιγνένας νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν φυλακισμένον

φίλον του Διδερότον· «Τὴν στιγμὴν ἐκεί-
νην, γράφει ἐν τινι ἐπιστολῇ, ἠσθάνθην τὸ
πνεῦμά μου περιθεόμενον ὑπὸ μυρίων ἀκτί-
νων· σωρὶ ὅλοι ἰδεῶν ἀνεπήδησαν ἐν ἐμοὶ
σφοδρῶς καὶ ἀτάκτως· ἢ κεφαλή μου ἐζα-
λίσθη· ἢ καρδία μου ἐπάλλετο ἰσχυρῶς·
ἐκάθισα ὑπὸ ἐν δένδρον καὶ ἔμεινα ἡμί-
σειαν ὥραν εἰς τόσον μεγάλην παραχῆν,
ὥστε ὅτε ἀνηγέρθην ἠσθάνθην τὰ ἐνδύ-
ματά μου διακρύβρεκτα χωρὶς νὰ ἔχω ἐν-
νοήσῃ ὅτι ἔκλαυσα.» Εἰς τὴν πραγμα-
τείαν, τὴν ὁποίαν ἐγράψε διὰ τὸ διαγωνί-
σμα τοῦτο, εὐρίσκονται ἤδη ἐν ὑποτυπώσει
αἱ θεμελιώδεις καὶ ρηξικέλευθοι ἰδέαι τῶν
μεγάλων ἔργων του.

Τί θὰ ἦτο ὁ Κάντιος ἂν δὲν ἀνεγίνω-
σκε τὸν Δαβιδ Γιοῦμ (Hume); «αὐτὸς μ'
ἐξύπνησεν ἀπὸ τὸ μεταφυσικὸν βρογχάλι-
σμά μου» ἐπανελάμβανεν ὁ μέγας φιλόσο-
φος τῆς Καινιζβέργης. Ἡ δὲ μίς Μαρία
Ἄννα Ἡθῶνς τί ἄλλο ἢ σωρὸν δυσχω-
νεύτων essays θὰ εἶχε δημοσιεύσῃ εἰς
τὰς σοφὰς ἀγγλικὰς Ἐπιθεωρήσεις, ἂν
μὴ συνήντα τὸν ἰδιότυπον ἐκείνον φιλόσο-
φον καὶ κριτικὸν Γεώργιον Λιούις; ἂνευ
αὐτοῦ οὐδέποτε θὰ ἐγράφε μυθιστορήματα,
καὶ δὲν θὰ καθίστατο ἢ πρώτη μυθιστοριο-
γράφος τοῦ αἰῶνος, ὁ δὲ κόσμος δὲν θὰ εἶχε
μίαν Γεωργίαν Ἐλιοτ νὰ θαυμάζῃ.

Χρειαζέται πάντοτε κάτι νὰ μετα-
βάλλῃ τὸ δύναμι εἰς ἐνεοργεῖα· ἢ βάλανος
ἐγκλείει ἐν ἑαυτῇ τὴν ὄρν ἀλλὰ πρέπει
νὰ πέσῃ, καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἐντὸς
τῆς γῆς καὶ νὰ μὴ εὐρεθῇ μία χεὶρ νὰ
τὴν ῥίψῃ εἰς τοὺς χείρους· τὸ κάτι τοῦτο
δυνατὸν νὰ εἶνε καὶ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερι-
κόν· ὄρμη ἰσχυρά, ἢ φιλοδοξία, ἢ ἔρωσ εἶτε
καὶ πείνα. Πολλὰι πηγαὶ ἀναπιδύονται διὰ
μόνης τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν δυνάμεως·
πολλαχοῦ ὅμως τὸ ὕδωρ εὐρίσκεται καθειρ-
κτον μεταξὺ δύο στρωμάτων καὶ ἀναμένει
τὸ τρύπανον τοῦ φρεατωρῆου διὰ νὰ ἐξορ-
μήσῃ. Τοιαύτην αἰσθῶν δύναται ν' ἀνοιξέωσι
εἰς ἰδιοφυίας κεκρυμμένας, καὶ εἰς ἑαυτὰς
ἐπι ἀγνωστοὺς, καὶ οἱ διαγωνισμοὶ, προϋπο-
τιθεμένου βεβαίως ὅτι αἱ κακοδικίαι δὲν θὰ
εἶνε δυνατὰ καὶ ὅτι οἱ κρίνοντες θὰ εἶνε εἰλι-
κρινεῖς καὶ δίκαιοι καὶ ἐκ καλαισθησίας καὶ
ἐκ γνώσεως. Ἄλλως δὲ παρ' ἡμῖν, οἵτινες
σχέδον δὲν ἔχουσι συστηματικὴν κριτικὴν
ὑπέχουσαν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ κρίνῃ οἰον-
δήποτε ἄξιον λόγου ἔργον ἅμα τῇ δημο-
σιεύσει του, ἀλλὰ μετροῦμεν συχνὰ τὴν
ἀξίαν τῶν συγγραφέων μας κατὰ τὰς ἀξιώ-
σεις αὐτῶν, δὲν θὰ ἦτο διόλου ἀνωφελές νὰ
γίνεται ἐνίοτε ἐν τοῖς διαγωνισμοῖς λόγος
περὶ νόμων τινῶν καλολογικῶν, νὰ καθο-
ρίζωνται ἀρχαὶ τινες, νὰ χαρακτηρίζεται
ἐν ἔργον, νὰ κατατάσσεται εἰς συγγραφεύς.

Τὴν δευτέραν ταύτην γνώμην συνεμε-
ρίζομεθα καὶ ἡμεῖς· ἀλλ' ἀφ' ἧς ὥρας ἐλά-
βομεν εἰς χεῖρας τὰ διηγήματα, τὰ ὁποῖα
ἀπεστάλησαν εἰς τὸν παρόντα διαγωνί-
σμόν, ἀπεσκιρτήσαμεν πρὸς τὴν πρώτην.
Ἴδιοφυίαν ἐζητοῦμεν; τὸ οὖς μας ἐτεί-
νομεν ν' ἀκούσωμεν νέους τινὰς παλμοὺς;